

O tomto formuláři

Tento formulář je právní dokument a může ovlivnit Vaše práva a povinnosti. Při vyplňování formuláře postupujte prosím podle instrukcí uvedených v „Pokynech pro vyplnění formuláře na stížnost“. Nezapomeňte řádně vyplnit všechna okénka, která se Vás týkají, a předložit kopie veškerých relevantních dokumentů.

Upozornění: Bude-li Vaše stížnost neúplná, nebude Soudu předložena (viz Článek 47 Jednacího řádu Soudu). Zejména vezměte prosím na vědomí, že podle článku 47 odst. 2 písm. a) MUSÍ formulář na stížnost obsahovat v částech k tomu určených stručný popis skutečností, namítaných porušení Úmluvy a informace o splnění podmínek přijatelnosti. Řádně vyplněný formulář musí umožnit Soudu určit předmět a rozsah stížnosti bez potřeby studia dalších dokumentů.

Štítek s čárovým kódem

Pokud Vám již Evropský soud pro lidská práva zaslal sadu štítků s čárovým kódem, nalepte prosím jeden do následujícího okénka.

Referenční značka

Pokud Vám již Soud v souvislosti s Vaší stížností přidělil referenční značku, uveďte ji prosím v následujícím okénku:

A. Stěžovatel/ka

A.1. Fyzická osoba

Tato část se týká pouze stěžovatelů - fyzických osob. Je-li stěžovatelkou právnická osoba, vyplňte prosím část A.2.

1. Příjmení

2. Jméno/a

3. Datum narození

 např. 31/12/1960
D D M M R R R R

4. Místo narození

5. Státní příslušnost

 CZE

6. Adresa

Česká republika

7. Telefon (včetně mezinárodního předčísli)

8. Email (je-li k dispozici)

9. Pohlaví mužské ženské

A.2. Právnická osoba

Tuto část vyplňuje pouze právnická osoba – společnost, nevládní organizace, sdružení nebo právnická osoba jiného typu. V tomto případě je třeba vyplnit rovněž část D.1.

10. Název

11. Identifikační číslo (je-li k dispozici)

12. Datum zápisu, založení nebo vzniku (je-li k dispozici)

 např. 27/09/2012
D D M M R R R R

13. Předmět činnosti

14. Adresa sídla

15. Telefon (včetně mezinárodního předčísli)

16. Email

B. Stát/y, proti kterému/kterým je stížnost podána

17. Označte stát/y, proti němuž/nimž je stížnost podána.

☐ ALB - Albánie	☐ ITA - Itálie
☐ AND - Andorra	☐ LIE - Lichtenštejsko
☐ ARM - Arménie	☐ LTU - Litva
☐ AUT - Rakousko	☐ LUX - Lucembursko
☐ AZE - Ázerbájdžán	☐ LVA - Lotyšsko
☐ BEL - Belgie	☐ MCO - Monako
☐ BGR - Bulharsko	☐ MDA - Moldavsko
☐ BIH - Bosna a Hercegovina	☐ MKD - Severní Makedonie
☐ CHE - Švýcarsko	☐ MLT - Malta
☐ CYP - Kypr	☐ MNE - Černá Hora
☒ CZE - Česká republika	☐ NLD - Nizozemsko
☐ DEU - Německo	☐ NOR - Norsko
☐ DNK - Dánsko	☐ POL - Polsko
☐ ESP - Španělsko	☐ PRT - Portugalsko
☐ EST - Estonsko	☐ ROU - Rumunsko
☐ FIN - Finsko	☐ RUS - Ruská federace*
☐ FRA - Francie	☐ SMR - San Marino
☐ GBR - Spojené království	☐ SRB - Srbsko
☐ GEO - Gruzie	☐ SVK - Slovensko
☐ GRC - Řecko	☐ SVN - Slovinsko
☐ HRV - Chorvatsko	☐ SWE - Švédsko
☐ HUN - Maďarsko	☐ TUR - Turecko
☐ IRL - Irsko	☐ UKR - Ukrajina
☐ ISL - Island	

* Ruská federace přestala být smluvní stranou Evropské úmluvy o ochraně lidských práv dne 16. září 2022.

C. Zástupce/i fyzické osoby

Fyzické osoby nemusí v tomto stádiu zastupovat advokát. Pokud stěžovatel není zastoupen, přejděte do části E. formuláře.

Podáváte-li stížnost jménem fyzické osoby a nejste advokát (ale např. příbuzný, přítel nebo opatrovník), vyplňte část C.1. Jste-li advokát, vyplňte část C.2. V obou případech vyplňte též část C.3.

C.1. Jiný zástupce než advokát

18. Postavení/vztah/funkce

19. Příjmení

20. Jméno/a

21. Státní příslušnost

22. Adresa

23. Telefon (včetně mezinárodního předčísle)

24. Fax

25. Email

C.2. Advokát

26. Příjmení

27. Jméno/a

28. Státní příslušnost

29. Adresa

30. Telefon (včetně mezinárodního předčísle)

31. Fax

32. Email

C.3. Plná moc

Aby mohl zástupce jednat ve jménu stěžovatele, musí jej tento zplnomocnit svým podpisem v okénku č. 33. Stěžovatelův zástupce musí tuto plnou moc přijmout svým podpisem v okénku č. 35.

Tímto uděluji plnou moc výše uvedené osobě, aby mě zastupovala v řízení před Evropským soudem pro lidská práva ve věci mé stížnosti podané v souladu s článkem 34 Úmluvy.

33. Podpis stěžovatele

34. Datum

3	0	1	1	2	0	2	2
D	D	M	M	R	R	R	R

 např. 27/09/2015

Tímto přijímám plnou moc k zastupování stěžovatele v řízení před Evropským soudem pro lidská práva ve věci této stížnosti podané v souladu s článkem 34 Úmluvy.

35. Podpis zástupce

Zuzana Candigliota
advokátka
Burešova 615/6, 602 00 Brno
zapsána u ČAK pod ev. č. 16127
IČ 03746933

36. Datum

3	0	1	1	2	0	2	2
D	D	M	M	R	R	R	R

 např. 27/09/2015
Elektronická komunikace mezi zástupcem a Soudem

37. Email pro účet eComms (pokud zástupce již komunikuje pomocí systému eComms, uveďte prosím existující email, který je v rámci systému eComms používán)

Vyplněním tohoto okénka zároveň vyjadřujete souhlas s používáním systému elektronické komunikace eComms.

D. Zástupce/i právnické osoby

Je-li stěžovatelkou právnická osoba, musí být v řízení před Soudem zastoupena osobou, která je oprávněna za ni jednat (např. statutární orgán, ředitel, apod.) - dále „zástupce právnické osoby“. Údaje o tomto zástupci musejí být uvedeny v části D.1.

Hodlá-li zástupce právnické osoby zplnomocnit advokáta, je třeba rovněž vyplnit obě části D.2 a D.3.

D.1. Zástupce právnické osoby

38. Postavení/vztah/funkce (připojte příslušný doklad)

39. Příjmení

40. Jméno/a

41. Státní příslušnost

42. Adresa

43. Telefon (včetně mezinárodního předčísle)

44. Fax

45. Email

D.2. Advokát

46. Příjmení

47. Jméno/a

48. Státní příslušnost

49. Adresa

50. Telefon (včetně mezinárodního předčísle)

51. Fax

52. Email

D.3. Plná moc

Zástupce právnické osoby musí zplnomocnit advokáta svým podpisem v okénku č. 53. Advokát musí tuto plnou moc přijmout svým podpisem v okénku č. 55.

Tímto uděluji plnou moc osobě uvedené v části D.2, aby zastupovala stěžovatelku – právnickou osobu v řízení před Evropským soudem pro lidská práva ve věci této stížnosti podané v souladu s článkem 34 Úmluvy.

53. Podpis zástupce právnické osoby

54. Datum

D	D	M	M	R	R	R	R

např. 27/09/2015

Tímto přijímám plnou moc k zastupování stěžovatelky – právnické osoby v řízení před Evropským soudem pro lidská práva ve věci této stížnosti podané v souladu s článkem 34 Úmluvy.

55. Podpis advokáta

56. Datum

D	D	M	M	R	R	R	R

např. 27/09/2015

Elektronická komunikace mezi zástupcem a Soudem

57. Email pro účet eComms (pokud zástupce již komunikuje pomocí systému eComms, uveďte prosím existující email, který je v rámci systému eComms používán)

Vyplněním tohoto okénka zároveň vyjadřujete souhlas s používáním systému elektronické komunikace eComms.

Předmět stížnosti

Veškeré informace týkající se skutečností, namítaných porušení a splnění podmínek vyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy a předložení stížnosti ve čtyřměsíční lhůtě podle článku 35 odst. 1 Úmluvy musejí být uvedeny v této části formuláře pod písmeny E, F a G. Tuto část je nutné vyplnit, nelze pouze odkázat na přílohu k formuláři. Viz článek 47 odst. 2 Jednacího řádu Soudu, Praktické pokyny pro zahájení řízení a také „Pokyny pro vyplnění formuláře na stížnost“.

E. Popis skutečností

58. Stěžovatelka se tímto domáhá ochrany svých základních práv a svobod v důsledku porušení zákazu diskriminace v souvislosti s jejím právem na svobodu myšlení a svědomí v otázce očkování proti onemocnění covid-19, eventuálně v souvislosti s právem na ochranu života a zdraví a ochranu vlastnictví, a porušení práva na spravedlivý proces. K jejich porušení došlo vydáním mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví, které začalo nedůvodně rozlišovat mezi očkovanými a neočkovanými pedagogy proti covid-19 a pouze těm neočkovaným stanovilo povinnost během celého pobytu ve škole nosit respirátor navzdory vědeckým poznatkům, které prokazovaly, že i očkované osoby šíří srovnatelně nákazu. Opatření tak představovalo skrytý nátlak na podstoupení očkování proti této nemoci, které bylo a je oficiálně dobrovolné. V případě nepodstoupení očkování pak šlo o formu „trestu“ tím, že pedagog byl „označen“ respirátorem jakožto neočkovaný a „nezodpovědný“, takže byl stigmatizován a byla snížena jeho důstojnost. A dále také tím, že celodenní nošení respirátoru ohrožuje zdraví dané osoby a že v případě nerespektování hrozilo ukončení pracovního poměru. Další porušení pak představovalo porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces, neboť Nejvyšší správní soud a Ústavní soud se odmítly jejími návrhy meritorně zabývat, odmítly soudní přezkum z důvodu údajné zjevné neopodstatněnosti a odmítly se zabývat jejími argumenty a tím, zda opatření bylo odborně medicínsky dostatečně podloženo, k čemuž je standardně v soudním řízení nutný znalecký posudek, který nestranně zodpoví relevantní odborné otázky. Soudy tak vytvořily bezprecedentní „presumpci odborné správnosti“ mimořádných opatření vydaných Ministerstvem zdravotnictví. Soudy tak rezignovaly na nestranné posouzení návrhů stěžovatelky, jejich role připomínala nekritického obhájce státu.

Stěžovatelka je učitelkou anglického jazyka na střední škole a svoje povolání vykonává déle jak 15 let. Jako pedagogického pracovníka se jí přitom přímo dotkla povinnost nošení ochranných prostředků dýchacích cest (respirátoru nebo jiného prostředku bez výdechového ventilu s filtrační účinností alespoň 94 %), a to během výuky i celého pobytu ve škole, kterou nařídilo Ministerstvo zdravotnictví ČR (dále jen "ministerstvo") formou mimořádného opatření, ale pouze u pedagogických pracovníků neočkovaných proti onemocnění covid-19. Stěžovatelka tuto povinnost vztahující se pouze na neočkované považovala za odborně neodůvodněnou, diskriminační a nátlakovou, proto ve smyslu nově zavedené právní úpravy v podobě zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 (tzv. pandemický zákon), podala dne 5. 11. 2021 (příloha č.2) k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zrušení části mimořádného opatření ministerstva ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN (příloha č.1).

Stěžovatelka brojila právě proti neodůvodněnému rozlišování u učitelů z důvodu očkování, neboť to pociťovala jako diskriminační jednání - nepřijatelné vytvoření nátlaku na podstoupení jinak dobrovolného očkování v rozporu s právem na svobodný a informovaný souhlas, a to formou zavedení zvýhodnění a „osvobození“ od povinnosti nosit respirátor pro očkované učitele. Svůj nesouhlas se zavedením nového mimořádného opatření opřela o skutečnost, že až do té doby měla během výuky z povinnosti nosit respirátor výjimku, a to bez ohledu na podstoupené očkování. Poukázala na dřívější vyjádření Světové zdravotnické organizace (World Health Organization) a rezoluci Parlamentního shromáždění Rady Evropy ze dne 27. 1. 2021, č. 2361 (2021), podle kterých nebylo v rozhodné době jisté, nakolik očkování brání šíření viru SARS-CoV-2 způsobující onemocnění covid-19, a proto bylo upozorněno na vyvarování se případného znevýhodnění neočkovaných skupin osob jen z toho důvodu, že preventivní vakcinaci nepodstoupily. Uvedené orgány v dané době naopak zdůrazňovaly, že očkování nemá být zaváděno jako povinné, a že nikdo nesmí být pod politickým, sociálním nebo jiným tlakem v otázce podstoupení očkování, ani diskriminován za to, že nebyl očkován.

Stěžovatelka ve svém návrhu upozorňovala, že podle tehdejšího sběru dat neznamenal očkovaní spolehlivou pravděpodobnost, a už vůbec ne hraničící s jistotou, že očkovaný člověk nemůže být nakažen a nemůže virus dále přenášet. Stěžovatelka ve svém návrhu poukázala na veřejné vyjádření MUDr. Vlastimila Války, který se pak následně od prosince 2021 stal ministrem zdravotnictví a který přijetí napadeného opatření tehdy komentoval tak, že to není šťastné, protože by se povinnost nosit respirátor měla vztahovat buď na všechny, nebo na nikoho.

K nové úpravě podmínek v mimořádném opatření navíc došlo v situaci, kdy se v Evropě i České republice šířila varianta viru zvaná jako Delta, která vykazovala překvapivě velkou transmisibilitu (přenositelnost), a to i u očkovaných jedinců. Podle některých studií navíc virová nálož u nakažených variantou Delta byla stejně vysoká jak u očkovaných, tak u neočkovaných. Dále bylo upozorněno na to, že v žádných jiných případech společenských aktivit očkovaní podobnou výjimku z povinnosti nosit respirátor neměli, a proto bylo napadené mimořádné opatření i značně nesystémové a nepředvídatelné. Jakékoliv cílené zvýhodňování očkovaných učitelů stran nošení respirátoru proto stěžovatelka označila za neodůvodněné a pro ochranu veřejného zdraví naopak za rizikové. Stejného účelu by šlo přitom dle stěžovatelky docílit za pomoci kombinace

Popis skutečností (pokračování)

59. jiných a do práv osob méně zasahujících opatření.

Stěžovatelka současně namítla, že odůvodnění zavedení opatření bylo zcela jednostranné a ministerstvo neudělalo žádnou objektivní analýzu, ale tendenčně čerpalo jen z těch zdrojů, které se hodily pro zavedení tohoto opatření, které navíc i dezinterpretovalo, jiné odborné zdroje a doporučení ignorovalo. Napadené opatření krom toho trpělo i řadou vnitřních rozporů, neboť na několika místech s odkazy na odborné zdroje hovořilo právě o povinnosti nosit respirátor i u plně očkováných osob, což bylo právě v rozporu se zavedeným rozlišováním na očkované a neočkované.

Stěžovatelka pak nesouhlasila ani s bagatelizací negativních důsledků nošení respirátoru či roušky, neboť z vlastní zkušenosti měla při dlouhodobějším nošení během výuky problémy s dýcháním, snížením krevního tlaku a závratěmi. Poukázala ale i na řadu dalších zdravotních rizik, jako je malátnost, potíže se soustředěním a dezorientace, únava a zmatenost, pocit úzkosti, zvýšený puls, bušení srdce, hyperventilace, bolesti hlavy, vznik otláčenin a kožních problémů v oblasti obličeje a uší aj., které vyplývaly z odborných studií, na které odkázala. Stěžovatelka tak v závěru svého návrhu označila vydané mimořádné opatření za nedostatečně odůvodněné, vnitřně rozporné a nepřiměřeně zasahující do jejího zdraví při výkonu povolání, to vše při současném porušení zákazu nerovného a diskriminačního jednání.

Ministerstvo na návrh stěžovatelky reagovalo svým vyjádřením ze dne 18. 11. 2021, č. j. MZDR 41633/2021-2/PRO (příloha č.3). Ministerstvo nejprve v úvodu nabádalo k restriktivnímu přístupu soudu stran rušení vydaných mimořádných opatření. V další části pak obhajovalo napadené opatření, a to především tím, že rozdílný přístup v kontextu opatření k zamezení šíření nákazy u neočkováných a očkovaných osob má svůj racionální základ v tom, že očkování brání další replikaci a mutaci viru. Ministerstvo pak opětovně bagatelizovalo možná zdravotní rizika související s dlouhodobým nošením respirátorů a odůvodnilo je toliko subjektivním pocitem nepohodlí.

Stěžovatelka na uvedené vyjádření ministerstva reagovala replikou ze dne 20. 12. 2021 (příloha č.4), kde namítala, že se Nejvyšší správní soud podobnou otázkou prospěšnosti vakcinace sice již zabýval, ale bez opory ve znaleckém posudku a za stavu šíření jiných variant viru. Nadto, pokud pro člověka nepředstavuje vakcína výrazně větší benefit, nemůže být k její aplikaci ze strany státu stěžovatelka nijak nepřiměřeně nucena - naopak by mělo být v tomto případě očkování pojímáno jako čistě dobrovolné s absencí jakéhokoli nátlaku. V reakci na ministerstvem nově odkazované studie pak rozporovala jejich aplikovatelnost, neboť se zabývaly vždy pouze určitou otázkou, jinou variantou viru, nebo pouze jedním z několika typů vakcín - tj. že jejich závěry nelze paušálně aplikovat na všechny očkované osoby. Stěžovatelka pak opětovně odkázala na odborné zdroje, které závěry ministerstva o prospěšnosti vakcín vůči přenosu viru negují. Očkování mají podle stěžovatelkou doložených zdrojů virovou nálož buď stejně vysokou, nebo dokonce vyšší. Zdůrazněno bylo i to, že v rámci jiných opatření byly výjimky z povinností umožněny kupříkladu na základě doložení negativního výsledku preventivního testu, zatímco v napadeném případě bylo jedinou dlouhodobější výjimkou z uložených povinností toliko očkování.

Protože v mezidobí došlo k několika změnám ve znění původně napadeného mimořádného opatření ministerstva (příloha č. 5, 6, 7), stěžovatelka doplnila svůj návrh podání ze dne 15. 2. 2022 (příloha č.8). Ministerstvo totiž původní výjimku pro očkované modifikovalo tak, že platnost očkování nově po aplikaci pouze základních dávek očkování trvala 9 měsíců. Stěžovatelka však upozornila, že posilovací dávka očkování měla být dle tehdy platných doporučení stejně podávána už po 6 měsících, takže platnost očkování až na celkových 9 měsících nedává smysl. Ministerstvo přitom onu 3měsíční mezeru odůvodnilo nutným prostorem pro novou mediální očkovačnou kampaň, přestože veřejně hlásalo, že žádnou novou kampaň vůči veřejnosti už nechystá. Stěžovatelka dále upozornila, že se změnila i dominantní varianta šířeného viru na mnohem nebezpečnější variantu Omikron, jejíž schopnost obejít očkování a přenositelnost byla oproti variantě Delta ještě mnohem vyšší, takže se stěžovatelkou uváděný předpoklad rizika šíření viru od očkovaných osob ještě více prohloubil. Znovu pak stěžovatelka odkázala na odborné zdroje, které premisy ministerstva stran "bezinfekčnosti" očkovaných vyvracely, a to kupříkladu i doložením zprávy, že účinnost jednodávkové vakcíny klesla již po 6 měsících od aplikace na pouhých 13 %. Přesto ministerstvo tyto informace nebralo v potaz a výjimka z povinnosti nošení respirátorů se vztahovala i na učitele se zmíněnou jednodávkovou vakcínou po celou dobu 9 měsíců. Stěžovatelka navíc své argumenty proti rozlišování mezi očkovanými a neočkovanými opřela o empirická data několika krajských hygienických stanic České republiky v období školního roku na podzim roku 2021, kdy bylo zjištěno, že 60-80 % všech karantén po pozitivním testu učitelů bylo nařízeno právě u učitelů očkovaných proti onemocnění covid-19 (příloha č.9). O šíření viru bez ohledu na očkování přitom hovořila i data z řady zahraničních zemí, které byly v dané době považovány za příklad boje proti pandemii covid-19 v důsledku vysoké míry proočkování. Případné povinné nošení respirátorů se tak dle stěžovatelky mělo rovným způsobem vztahovat buď na očkované i neočkované, nebo na nikoho, nikoliv bezdůvodně zvýhodňovat očkované osoby a šíření nákazy z jejich strany tolerovat.

Následně nicméně ministerstvo původně napadené mimořádné opatření i s jeho doplňujícími či upravujícími opatřeními zrušilo a nahradilo zcela novým mimořádným opatřením ze dne 10. 3. 2022, č. j. MZDR 8789/2022-1/MIN/KAN (příloha č.10), které povinnost nosit respirátory ve vnitřních prostorách škol a školských zařízeních už neupravovalo. Stěžovatelka proto dne 16. 3. 2022 učinila další doplnění argumentace a změnu návrhu (příloha č.11). V uvedeném podání nejprve doplnila svoji argumentaci poukázáním na další odborné zdroje, podle kterých má dlouhodobé užívání respirátorů klinicky

Popis skutečností (pokračování)

60. relevantní vliv na lidský organismus. Dále pak stěžovatelka upozornila na obrat ministerstva v nově vydaném a nahrazujícím mimořádném opatření, kde i samo ministerstvo nově uznává, že vzhledem ke zvýšenému riziku nákazy variantou viru zvanou Omikron by měla být protiepidemická opatření (včetně nošení respirátorů) zaváděna celopopulačně, tj. bez ohledu na stav očkování. Potvrdilo se tak to, na co stěžovatelka v průběhu řízení dlouhodobě upozorňovala. To jen svědčilo o naprostém excesu původně stanovených pravidel a výjimek, tedy i o jejich nezákonnosti - tj. že pouze cílené zvýhodnění skupiny očkovaných učitelů bylo neproporcionální, diskriminační, neodůvodněné a celkově nespravedlivé. V upraveném petitu se tak stěžovatelka domáhala určení nezákonnosti původního nastavení povinnosti nosit respirátor. Stejný názor jako stěžovatelka mělo i 27 osob zúčastněných na řízení, které se k návrhu stěžovatelky připojily.

Návrh stěžovatelky byl přesto usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 10 Ao 26/2021-187, bez meritorního přezkumu odmítnut (příloha č.12). Odmítavé rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že se soud obdobnou povinností nosit respirátor již zabýval, přičemž dospěl k závěru, že jde o účinný, potřebný a přiměřený nástroj potlačování a předcházení epidemie onemocnění covid-19, a že takové mimořádné opatření zasahuje do práv jednotlivců v únosné míře. Podle Nejvyššího správního soudu pak zvolené rozlišování mezi očkovanými a neočkovanými učiteli nespadá ani pod žádný z diskriminačních důvodů, neboť očkování není dle jeho názoru trvalý znak, vlastnost nebo osobnostní rys jednotlivce, který by bylo možno bez dalšího připodobnit k některému z výslovně uvedených diskriminačních kritérií. Dále soud dodal, že postavení obou skupin osob je sice z pohledu možného šíření covid-19 srovnatelné, ale není srovnatelné z hlediska ochrany před infekcí. Proto je dle soudu možno i odlišné zacházení mezi očkovanými a neočkovanými učiteli. Napadená část mimořádného opatření tak dle soudu nebyla diskriminační a nepředstavovala ani zakázané nerovné zacházení. Soud nadto označil mimořádné opatření za přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Při přezkumu mimořádných opatření je navíc dle soudu podstatné, zda jeho odůvodnění vychází z odborných podkladů svědčících zvolenému řešení, a proto netřeba zpracovávat navržený znalecký posudek, byť ze strany odborníků existují o "bezinfekčnosti" očkovaných protichůdné názory.

Stěžovatelka podala dne 1. 6. 2022 ústavní stížnost (příloha č.13). Ve stížnosti namítala, že se Nejvyšší správní soud nezabýval její argumentací, která nebyla zcela shodná s tím, co soud označil za opakování námitek, kterými se ve své rozhodovací praxi již zabýval. Naopak stěžovatelka ve svém návrhu vznesla nové argumentační body, s kterými se soud měl výslovně vypořádat. Podle stěžovatelky tak nelze podaný návrh odmítnout s pouhým tvrzením, že se soud danou částí napadeného opatření ve své dřívější judikatuře už meritorně zabýval, pokud použila argumenty, se kterými se ve své dosavadní judikatuře prokazatelně nevypořádal. Naopak měl Nejvyšší správní soud své dosavadní nepodložené závěry o ne/srovnatelnosti očkovaných i neočkovaných přehodnotit. Zároveň stěžovatelka namítala, že oproti předchozím návrhovatelům, jejichž návrhy se soud již zabýval, stěžovatelka předestřela dostatečně silné a odborně podpořené argumenty, které fakticky vyvracely zastávané předpoklady ministerstva. Soud se proto dle jejího přesvědčení nemůže soudního přezkumu zbavit pouhým tvrzením, že se odborníci neshodnou, a proto si může ministerstvo z různých názorových proudů vybrat, co se ministerstvu hodí pro jeho účely. Poukázala na to, že ona předložila získaná data hygienických stanic, která přímo vyvracela hypotézy ministerstva, na kterých bylo postaveno rozlišování mezi očkovanými a neočkovanými pedagogy. Stěžovatelka také namítala, že se Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval jejím posledním podáním (přílohou č.11).

Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěrem soudu, že očkování nesplňuje podmínky diskriminačního znaku - naopak se dle stěžovatelky jedná právě o onen trvalý znak, vlastnost nebo osobnostní rys jednotlivce, na základě kterého je rozdílné zacházení nepřijatelné. Stěžovatelka v závěru upozornila, že nastavením podmínek bylo ohroženo nejen její zdraví a zdraví dalších osob, ale významným způsobem tím bylo zasaženo i do jádra jejího práva na výkon povolání.

Také namítala, že mimořádné opatření nebylo posouzeno testem proporcionality, který má být proveden u všech zásahů do ústavně zaručených práv. Vždy je třeba vyhodnotit, jaký účel a cíl sledované opatření sleduje a zda toho lze dosáhnout mírnějšími a méně omezujícími opatření. V ústavní stížnosti stěžovatelka přesvědčivě odůvodnila, proč dané opatření nemůže projít testem proporcionality. Deklarovaných cílů bylo dle stěžovatelky možné dosáhnout rovnoprávněji a šetrněji využitím jiných preventivních opatření, a to plně v souladu s principem ministerstvem deklarované předběžné opatrnosti.

Stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1450/22, odmítnuta (příloha č.14). Podle Ústavního soudu samotná skutečnost, že Nejvyšší správní soud odmítl návrh stěžovatelky jako návrh zjevně neopodstatněný s odkazem na svou předchozí rozhodovací činnost, v žádném případě nemůže způsobit nezákonnost či dokonce neústavnost daného postupu. Ústavní soud pak podle svého dovodil, že skutková zjištění Nejvyššího správního soudu mají dostatečnou a racionální základnu, a jeho právní závěry s nimi nejsou v extrémním nesouladu a netrpí libovůlí. Aniž by se Ústavní soud konkrétními námitkami a argumenty stěžovatelky zabýval, označil její podání celkově vzato toliko za polemiku s názorem Nejvyššího správního soudu.

Odmítavé usnesení ústavního soudu bylo stěžovatelce doručeno dne 3. 8. 2022 (příloha č.15).

F. Popis namítaných porušení Úmluvy a/nebo protokolů a argumenty na podporu stížnosti

61. Článek, jehož porušení namítáte
Čl. 14 Úmluvy (zákaz
diskriminace) + čl. 9 Úmluvy
(svoboda myšlení a svědomí)
nebo eventuálně širší rámec čl. 2
Úmluvy (právo na život - ochrana
zdraví) a čl. 1 dodatkového
protokolu č. 1 k Úmluvě (ochrana
vlastnictví - hrozba ztráty
výdělků)

Vysvětlení

Stěžovatelka se touto stížností domáhá ochrany skrze čl. 14 Úmluvy, neboť jí vnitrostátní soudy tuto ochranu neposkytly. Protože je namítaná diskriminace v akcesorické souvislosti s dalšími základními právy a svobodami stěžovatelky zaručených Úmluvou, či jejich širším výkladovým pojetím (viz níže), je stížnost přípustná.

Případ stěžovatelky se týká diskriminačního a nerovného zacházení v přístupu k očkovaným a neočkovaným pedagogům, ke kterému došlo v průběhu pandemie covid-19, konkrétně v období od 1. 11. 2021 do 14. 3. 2022. Stěžovatelka možnosti očkování proti covid-19 nikdy nevyužila z důvodu, že byla na základě dostupných odborných a statistických informací přesvědčena, že v jejím případě možné výhody tohoto očkování nepřevyšují možná rizika. Zejména zohlednila, že nespadá do rizikových skupin ani zdravotně, ani věkově (následně covid-19 bez jakýchkoli následků prodělala). Zároveň si byla vědoma na základě dostupných informací, že očkovaní nejsou „bezinfekční“, jak se nepravdivě tvrdilo. Také měla v důsledku šíření nových variant viru pochybnosti o účinnosti očkování a s ohledem na informace zveřejněné Státním ústavem pro kontrolu léčiv o prudkém nárůstu hlášení podezření na nežádoucí účinky měla obavy z možných nežádoucích účinků očkování, za které stát nepřevzal žádnou reálnou odpovědnost. Podstoupení očkování by bylo proti jejímu pevnému myšlení a svědomí ve smyslu čl. 9 Úmluvy. Toto její pevné rozhodnutí bylo vedeno ochranou jejího zdraví, které by podstoupením očkování bylo potenciálně ohroženo, čímž chránila své právo vyplývající z čl. 2 Úmluvy. V důsledku přijatého mimořádného opatření byla za své rozhodnutí se neočkovat „potrestána“ rozdílným zacházením oproti osobám očkovaným, a to zavedením povinnosti nosit po celou dobu pobytu ve škole respirátor. Toto očkování však bylo (a stále je) očkovaním nepovinným, přičemž původní podoba mimořádného opatření upravovala výjimku z nošení respirátoru bez ohledu na očkování stejně pro všechny učitele. V důsledku dodržování uložené povinnosti se u stěžovatelky navíc začaly postupně projevovat i zdravotní problémy - problémy s dýcháním, snížení krevního tlaku a závratě, ale dle odborných studií jí hrozily i další zdravotní potíže, např. bolest hlavy, srdeční problémy, pocit úzkosti, únava aj. Stěžovatelka tak začala pocítovat zásah do svého práva na ochranu zdraví (ve smyslu širšího rámce čl. 2 Úmluvy) a zároveň ohrožení svého práva na výkon povolání a ochranu vlastnictví, neboť pokud by se povinnosti odmítla podrobit, přišla by o svůj příjem, čímž došlo k vážnému ohrožení jejích majetkových práv ve smyslu čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě. Přesto se vnitrostátní soudy odmítly jejím návrhem meritorně zabývat.

Stěžovatelka v tomto smyslu nesouhlasí s výkladem vnitrostátních soudů, že se nemůže jednat o diskriminaci, protože očkování údajně nesplňuje definici žádného diskriminačního kritéria a nebyl údajně splněn ani požadavek srovnatelnosti postavení očkovaných a neočkovaných pedagogů. Stěžovatelka tento zcela svévolný, účelový a mylný výklad pojmu diskriminace a nerovné zacházení z níže uvedených důvodů odmítá.

Jde-li o srovnatelnost, Nejvyšší správní soud (NSS) dospěl k závěru, že očkované a neočkované osoby nejsou ve srovnatelném postavení - resp. že je jejich postavení sice srovnatelné z pohledu možného šíření covid-19, ale není srovnatelné z hlediska ochrany před infekcí. Stěžovatelka s tímto názorem zásadně nesouhlasí, neboť bylo použito za příliš zjednodušeného pohledu na účinnost vakcinace proti covid-19. V době zavedení napadeného mimořádného opatření se v ČR šířila varianta viru Delta a později i Omikron, u kterých byla účinnost vakcinace podstatně snížena. V případě 1dávkové vakcíny Janssen/Johnson & Johnson klesla ochrana proti variantě Omikron po 6 měsících na pouhých 13 %. Přesto byli očkovaní učitelé tímto typem vakcíny považováni za "bezinfekční" jako očkovaní jinými typy vakcín, a to po neomezeně dlouhou dobu, případně v rámci pozdějších změn po dobu 9 měsíců, kdy se ke konci tohoto období mohla účinnost očkování rovnat dokonce nule. Pokud však byla účinnost po podaném typu vakcín takto nízké úrovně, byli očkovaní i neočkovaní z hlediska ochrany před infekcí právě v oné srovnatelné pozici (nikoli opačně, jak tvrdil NSS). Všichni očkovaní tak byli nedůvodně vhozeni do jedné souhrnné skupiny. Zásadní však je, že účelem vydaného mimořádného opatření a povinnosti nosit respirátor nebyla primárně ochrana dotčené osoby před infekcí (kde soudy namítaly nesrovnatelnost postavení obou skupin

Popis namítaných porušení Úmluvy a/nebo protokolů a argumenty na podporu stížnosti (pokračování)

62. Článek, jehož porušení namítáte

Vysvětlení osob), ale ochrana osob v důsledku komunitního šíření viru, kde bylo dle soudů postavení očkovaných a neočkovaných právě plně srovnatelné. Bylo-li tak primárním cílem napadeného mimořádného opatření zabránit v dalším šíření viru, a i dle soudů bylo v tomto ohledu postavení očkovaných a neočkovaných plně srovnatelné, mělo dojít k meritornímu přezkumu přiměřenosti a účelnosti zavedeného opatření.

Jde-li o požadavek naplnění diskriminačního kritéria, pak ani Úmluva ve znění čl. 14 neuvádí taxativní výčet těchto kritérií. Naopak jde o výčet neuzavřený projevující se slovním spojením "nebo jiné postavení". Do diskriminačních kritérií přitom spadají i otázky týkající se zdravotního stavu jedince (Kiyutin v. Russia, č. 2700/10, nebo Glor v. Switzerland, č. 13444/04). To je třeba vztáhnout i na problematiku ne/podstoupení očkování, které zdravotní stav jedince v tomto případě (i dle názoru vnitrostátních soudů) předurčuje. Z pohledu osoby, která z pevných a trvalých důvodů odmítá očkování proti covid-19, je navíc status očkování zcela jednoznačně vlastností nebo osobnostním rysem jednotlivce trvalejšího rázu (ve smyslu čl. 9 Úmluvy). Tento postoj je blízký postoji jedince na úrovni náboženského či politického přesvědčení. Krom toho, Evropský soud pro lidská práva (ESLP) umožňuje posuzovat zákaz diskriminace nebo odlišného zacházení i dle vlastností, které nejsou nutně osobní v tom smyslu, že by byly vrozené nebo neměnné (Clift v. The United Kingdom, č. 7205/07, odst. 59). Případně může být státem zavedené opatření mající nepřiměřené negativní dopady na určitou skupinu považováno za diskriminační i bez ohledu na to, že opatření není přímo zaměřeno na danou skupinu a jde o nepřímý faktický dopad na ni (D.H. and others v. The Czech Republic, č. 57325/00, odst. 175). Otázka ne/podstoupení očkování proti covid-19 měla faktické dopady na sociální postavení osob, omezení jejich každodenních činností a nedůstojné vyčleňování osob a jako taková musí být podřaditelná pod pojem diskriminace či jiného nerovného zacházení. Jde o morálně podezřelý důvod, který vyžaduje přísnější přezkum a menší prostor státu pro uvážení za nutnosti náležitého odůvodnění.

Stěžovatelka má v rámci diskriminačního testu za to, že byt' dané rozlišování na základě očkování sledovalo legitimní cíl, bylo zvoleno naprosto svévolným, arbitrárním a nepřiměřeným způsobem, který dle reálných dat (např. ze tří hygienických stanic) neměl na přenos viru ve školách velký vliv a naopak šlo v důsledku dlouhodobého celodenního nošení respirátorů pro neočkované učitele o ohrožení jejich zdraví. Stejného cíle přitom mohlo být dosaženo jinými preventivními méně ohrožujícími a do práv stěžovatelky méně zasahujícími povinnostmi.

Čl. 6 odst. 1 Úmluvy (právo na spravedlivý proces)

Interpretace naplnění pojmů diskriminačního nebo jiného nerovného zacházení byla ze strany vnitrostátních soudů chybná, čímž byl stěžovatelce odepřen meritorní přezkum a soudní ochrana, v konečném důsledku tedy i odepřena spravedlnost. Vnitrostátní soudy se ani nezabývaly stěžovatelčinými argumenty stran relevance očkování na další přenos viru, které si žádaly zvláštní a výslovnou odpověď (Van de Hurk v. The Netherlands, č. 16034/90; Krasulya v. Russia, č. 12365/03; Bochan v. Ukraine, č. 7577/02; Boldea v. Romania, č. 19997/02). Šlo například o odkazy na odborné zdroje a reálná data krajských hygienických stanic, ze kterých jasně vyplývala absence vlivu očkování na šíření viru (nejen) ve školském prostředí. ESLP přitom v některých svých rozsudcích týkajících se diskriminace přikládá statistickým datům významnou roli (Zarb Adami v. Malta, č. 17209/02, odst. 77-8). Zranitelná pozice neočkované stěžovatelky založená na jejím přesvědčení (čl. 2 a 9 Úmluvy) přitom vyžadovala, aby byla jejím argumentům věnována zvláštní pozornost. Soudy se však vznesenými argumenty vůbec nezabývaly, přestože se jimi nevypořádaly ani v předchozích případech.

NSS odmítl přezkoumávat správnost odborných závěrů ministerstva, např. nezávislým znaleckým posudkem, namísto toho dovedl absurdní „presumpci odborné správnosti“ ministerských opatření. Závěr, že NSS nepřísluší přezkoumávat věcnou správnost opatření, ale přísluší mu pouze hodnotit, zda ministerstvo vycházelo z nějakých (jakýchkoli) odborných podkladů, je naprostou rezignací na ochranu práv a svobod jednotlivců a poskytnutí „bianco šeku“ na jejich omezování moci výkonné.

Argumentace je doplněna v příloze č. 16.

G. Splnění podmínek přijatelnosti uvedených v článku 35 odst. 1 Úmluvy

U každého namítaného porušení potvrďte, že jste využil/a/i veškeré dostupné a účinné opravné prostředky v daném státě, včetně odvolání. Na důkaz dodržení čtyřměsíční lhůty k podání stížnosti uveďte též datum vydání a doručení konečného vnitrostátního rozhodnutí.

<p>63. Namítané porušení</p> <p>Čl. 14 Úmluvy (zákaz diskriminace) + čl. 9 Úmluvy (svoboda myšlení a svědomí) nebo eventuálně širší rámec čl. 2 Úmluvy (právo na život - ochrana zdraví) a čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě (ochrana vlastnictví - hrozba ztráty výdělku) + čl. 6 odst. 1 Úmluvy (právo na spravedlivý proces)</p>	<p>Informace o uplatněných vnitrostátních prostředcích nápravy a datum konečného rozhodnutí</p> <p>Stěžovatelka vyčerpala všechny účinné vnitrostátní opravné prostředky.</p> <p>Proti zásahu státu v podobě mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN (příloha č.1) se dne 5. 11. 2021 bránila návrhem na zrušení části vydaného opatření (příloha č.2). V návaznosti na změny v mimořádných opatření (přílohy č.5, 6, 7 a 10) reagovala svými doplněními a změnou návrhu (přílohy č.8 a 11).</p> <p>Stěžovatelčin návrh byl však usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 10 Ao 26/2021-187 (příloha č.12), bez meritorního přezkumu odmítnut. Proti tomuto odmítavému usnesení podala stěžovatelka dne 1. 6. 2022 ústavní stížnost (příloha č.13).</p> <p>Ústavní soud ústavní stížnost svým usnesením ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1450/22, odmítl (příloha č.14), kdy toto odmítavé usnesení bylo právní zástupkyní stěžovatelky doručeno dne 3. 8. 2022 (příloha č.15).</p> <p>Jiné vnitrostátní opravné prostředky stěžovatelka k dispozici nemá.</p>
---	---

64. Máte nebo měl jste k dispozici jiný vnitrostátní právní prostředek nápravy, který jste nevyčerpal?

Ano

Ne

65. Pokud ano, uveďte, který opravný prostředek jste nevyčerpal, a vysvětlete proč

H. Informace o řízení před jinými mezinárodními orgány

66. Byla výše uvedená stížnost předložena jinému mezinárodnímu vyšetřovacímu nebo smírčímu orgánu?

Ano

Ne

67. Pokud ano, uveďte stručné shrnutí tohoto řízení (namítané porušení, název mezinárodního orgánu, výsledek řízení a datum případných rozhodnutí)

68. Probíhá nebo probíhalo před Soudem řízení o jiných Vašich (stěžovatelových) stížnostech?

Ano

Ne

69. Pokud ano, uveďte prosím do následujícího okénka spisová čísla těchto stížností

I. Seznam příložených dokumentů

Je nezbytné přiložit úplné a čitelné *kopie* všech dokumentů. Předložené dokumenty Vám nebudou vráceny. Je proto ve Vašem zájmu předložit pouze kopie, a nikoli originály. Je VAŠÍ POVINNOSTÍ:

- seřadit dokumenty chronologicky a podle jednotlivých řízení;
- očíslovat strany vzestupně; a
- předložit dokumenty, které NEJSOU sešité, slepené či jinak svázané.

70. Na následujících řádcích uveďte prosím seznam dokumentů v chronologickém pořadí se stručným popisem. Uveďte číslo strany, na níž se každý dokument nachází

1.	Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 27. 10. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-61/MIN/KAN	str. 1
2.	Návrh ze dne 5. 11. 2021 na zrušení části mimořádného opatření	str. 27
3.	Vyjádření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 18. 11. 2021, č. j. MZDR 41633/2021-2/PRO	str. 41
4.	Replika ze dne 20. 12. 2021	str. 49
5.	Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 10. 11. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-62/MIN/KAN	str. 57
6.	Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 13. 12. 2021, č. j. MZDR 15757/2020-63/MIN/KAN	str. 63
7.	Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 26. 1. 2022, č. j. MZDR 2873/2022-1/MIN/KAN	str. 73
8.	Doplnění a změna návrhu ze dne 15. 2. 2022	str. 81
9.	Data českých hygienických stanic Královehradeckého a Ústeckého kraje a Kraje Vysočina	str. 89
10.	Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 10. 3. 2022, č. j. MZDR 8789/2022-1/MIN/KAN	str. 93
11.	Doplnění a změna návrhu ze dne 16. 3. 2022	str. 105
12.	Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 10 Ao 26/2021-187	str. 109
13.	Ústavní stížnost ze dne 1. 6. 2022	str. 115
14.	Usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1450/22	str. 129
15.	Doručenka Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2022	str. 135
16.	Doplňující zpráva ke stížnosti	str. 137
17.		str.
18.		str.
19.		str.
20.		str.
21.		str.
22.		str.
23.		str.
24.		str.
25.		str.

Dodatečné připomínky

Máte k Vaší stížnosti jiné připomínky?

71. Připomínky

--

Prohlášení a podpis

Prohlašuji podle mého nejlepšího vědomí a svědomí, že všechny informace uvedené v tomto formuláři jsou pravdivé.

72. Datum

3	0	1	1	2	0	2	2
D	D	M	M	R	R	R	R

 např. 27/09/2015

Stěžovatel/é nebo zástupce/i se musí podepsat do následujícího okénka.

73. Podpis/y stěžovatele/ů zástupce/ů – zaškrtněte odpovídající políčko

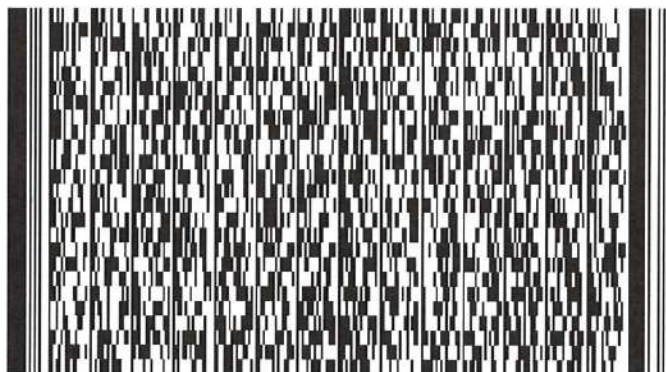
Zuzana Candigliota
advokátka
 Burešova 615/6, 602 00 Brno
 zapsána u ČAK pod ev. č. 16127
 IČ 03746933

Určení osoby k doručování korespondenceJe-li ve stížnosti uvedeno několik stěžovatelů nebo zástupců, uveďte prosím jméno a adresu jedné osoby, s níž bude Soud následně vést korespondenci. Je-li stěžovatel zastoupen, Soud se bude písemně obracet pouze na zástupce, bez ohledu na to, zda je advokát, či nikoli).74. Jméno a adresa stěžovatele zástupce – zaškrtněte odpovídající políčko

--

**Vyplněný formulář musí být podepsán a
 zaslán na následující adresu:**

The Registrar
 European Court of Human Rights
 Council of Europe
 67075 STRASBOURG CEDEX
 FRANCE

Doplnění argumentace k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy

Tímto dokumentem je pouze doplňována argumentace objevující se v nosných bodech na straně 9 stížnosti – v části F. Popis namítaných porušení Úmluvy a/nebo protokolů a argumenty na podporu stížnosti – týkající se namítaného porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

V projednávaném případě šlo na vnitrostátní úrovni o otázku splnění podmínky nošení ochranného prostředku dýchacích cest během výuky, která byla stanovena mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR (dále jen „ministerstvo“), jež v dané době fakticky předurčovalo podmínky výkonu učitelského povolání. Vůči nastaveným podmínkám a hlavně vůči výjimce z uložené povinnosti pro očkované učitele, vznesla stěžovatelka námitku svévole a nepřímou i zneužití svěřené pravomoci. Na poli vnitrostátních soudů tak bylo de facto rozhodováno o zásahu do stěžovatelčiných základních práv, a to v souvislosti s výkonem jejího povolání učitelky, v souvislosti s ochranou jejího zdraví a v souvislosti s ochranou její svobody myšlení a svědomí, která byla dotčena tím, že se stěžovatelka rozhodla dle svého nejlepšího vědomí a svědomí se neočkovat proti nemoci covid-19. Předmětem řízení tak byly ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy civilní práva a závazky. Není přitom pochyb o tom, že se jednalo o otázku opravdovou a vážnou, která se stěžovatelky prostřednictvím výsledku soudního rozhodnutí opravdu dotýkala a na jejímž vyřešení měla opravdový a vážný zájem. A nejen ona, ale i další desítky osob v podobném či stejném postavení, které se připojily do řízení jako tzv. osoby zúčastněné na řízení. Daná problematika je tak plně podřaditelná pro přezkum čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Právo na přístup k soudu zaručené výše citovaným ustanovením se přitom nevyčerpává pouhou možností předložit věc k soudu, ale zahrnuje také právo na to, aby o předložené věci bylo meritorně rozhodnuto. Vnitrostátní soudy však meritorní přezkum stěžovatelčina návrhu na zrušení části mimořádného opatření (či později pozměněno na návrh na prohlášení jeho nezákonnosti) odmítly, a to v důsledku dvou argumentů.

Tím prvním bylo to, že se dle vnitrostátních soudů nemůže jednat o diskriminační či nerovné zacházení, s čímž stěžovatelka nesouhlasí a blíže se k tomuto bodu vyjadřuje ve stížnosti na straně 8-9 – viz namítané porušení čl. 14 Úmluvy týkající se zákazu diskriminace ve spojení s čl. 9 Úmluvy vztahující se ke stěžovatelkou realizované svobodě myšlení a svědomí, kde lze v důsledku napadené části mimořádného opatření spatřovat i dílčí zásah do širšího rámce čl. 2 Úmluvy týkajícího se práva na život a ochrany zdraví a čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě, kdy stěžovatelce v důsledku nedodržování opatření hrozila i ztráta výtěžku, tedy tím bylo zasaženo její právo na ochranu vlastnictví.

Druhým důvodem vnitrostátních soudů, a hlavně Nejvyššího správního soudu, byl argument, že se Nejvyšší správní soud podobnými argumenty ve své judikatuře již zabýval. Jak ale stěžovatelka upozornila, Nejvyšší správní soud se podobnými argumenty zabýval v době, kdy se v České republice (a celé Evropě) šířily jiné varianty viru, které vykazovaly jinou schopnost obejít imunitu vzniklou očkovaním. Závěry dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu tak byly v době stěžovatelčina návrhu s ohledem na nově šířené mutace viru zvané Delta a Omikron značně překonané a pro soudní praxi již nepoužitelné. Oproti předchozím stěžovatelům nadto poskytla stěžovatelka soudu mnohem více odborných zdrojů, které svědčily o rizikovém nastavení nového systému nošení ochranných prostředků dýchacích cest a jeho excesivní výjimce pro očkované jedince. Nikdy pak nebylo vysvětleno, proč jen a pouze očkovaní učitelé měli mít v daném případě z uložené povinnosti výjimku, když i samo napadené opatření u jiných činnostech mezi očkovanými a neočkovanými nerozlišovalo a na několika místech výslovně hovořilo o nutnosti vztáhnout dané preventivní opatření právě i na očkované. Stejně prevence šlo přitom slovy Nejvyššího správního soudu dosáhnout i méně invazivní povinností – nošením ochranného průhledného

obličejového štítu. Napadené opatření proto nelze slovy Nejvyššího správního soudu považovat za řádně a přezkoumatelně odůvodněné, když se v jeho odůvodnění stran zvoleného řešení objevovala celá řada vnitřních rozporů svědčících pro závěr, že rozlišování mezi očkovanými a neočkovanými učiteli co do povinnosti nosit respirátor je neopodstatněné, případně, že stejného cíle bylo možno dosáhnout méně omezujícími opatřeními. Nejvyšší správní soud se také vůbec nezabýval významným dopadem tohoto rozlišujícího opatření na neočkované učitele, kteří pomocí respirátoru byli nedůstojně „označeni“ jakožto neočkovaní a „nezodpovědní“, což byla vládou podporovaná nenávistná rétorika vůči těm, kteří využili svého práva na svobodný a informovaný souhlas a rozhodli se toto dobrovolné očkování nepodstoupit. Bylo zjevné, že dané rozlišující opatření není medicínsky opodstatněné, ale pokud mělo nějaký jednoznačný účinek, tak to byla dehonestace a ponižení neočkovaných učitelů v kolektivu kolegů a žáků/studentů.

Stěžovatelka kromě toho na podporu svých tvrzení nenabídla soudu jen konkurující vědecké studie a vyjádření předních českých odborníků, kteří ministerstvem nastavenou výjimku kritizovali (z nichž jeden byl i budoucí ministr zdravotnictví MUDr. Válek), ale i reálná data krajských hygienických stanic potvrzující uvedenou kritiku v praxi.

Minimálně k předložení reálných dat několika krajských hygienických stanic a k předloženým podkladům o extrémně nízké účinnosti očkování po jednodávkové vakcíně Janssen/Johnson & Johnson si argumenty stěžovatelky žádaly zvláštní a výslovnou odpověď (Evropský soud pro lidská práva ve věci Krasulya v. Russia, č. 12365/03). Tyto podklady totiž zásadním způsobem nabourávaly stávající názory Nejvyššího správního soudu o relevanci očkování proti dalšímu šíření covid-19. Pouhý odkaz na dřívější judikaturu citovaného soudu proto nepostačoval, neboť stěžovatelka vnesla pro soud nová tvrzení a nové důkazy.

Odůvodnění ministerstva v napadeném mimořádném opatření vycházelo z odborných podkladů svědčících zvolenému řešení, které však bylo v odborné veřejnosti v dané době zastoupeno menšinou a nebylo doporučováno, naopak bylo hlasitě kritizováno. V případě napadeného mimořádného opatření se tak v souvislosti s nastavenými povinnostmi a výjimkami jednalo o zřetelný exces zasahující do celé řady práv stěžovatelky, na který mělo být soudem reagováno a napadená část mimořádného opatření měla být zrušena či ex post prohlášena za nezákonnou. O tom, že byl přístup ministerstva naprosto svévolný a pro veřejné zdraví ohrožující navíc krom řady v předmětné době dostupných odborných názorů, studií a dat z reálného prostředí hovořilo i následné odůvodnění u nahrazujícího mimořádného opatření ministerstva ze dne 10. 3. 2022, č. j. MZDR 8789/2022-1/MIN/KAN, kde byla výjimka pro očkované z povinnosti nosit ochranný prostředek dýchacích cest vyloučena, neboť slovy opatření – *„Vzhledem ke zvýšenému riziku nákazy variantou omikron rovněž u očkovaných osob by měla být protiepidemická opatření zaváděna celopopulačně, bez ohledu na stav očkování“*. S odstupem času tak bylo pouze potvrzeno to, co po celou dobu stěžovatelka namítala.

Není přitom pravdou, že ustanovení znalce a zadání znaleckého posudku nebylo v kompetencích soudu. I Nejvyšší správní soud, v daném případě dokonce jako soud prvního stupně, tuto kompetenci měl a má. Všechny stěžovatelkou doložené argumenty přitom již samy o sobě vypovídaly o zjevném excesu v nastaveném systému výjimek. Pokud byly pochybnosti o odborné správnosti závěrů ministerstva a tyto pochybnosti na základě argumentace a odborných zdrojů vnesených stěžovatelkou nepochybně dány byly, je znalecký posudek a nezávislé posouzení odborných otázek standardním postupem v soudním řízení, jak zjistit, kde je po odborné medicínské stránce pravda.

Kdo jiný než právě soud by měl být tím, kdo se proti uvedenému excesu může postavit a svévolný stav ukončit? U jakého jiného orgánu se měla stěžovatelka domoci ochrany svých základních práv a svobod? Soudnictví jednoduše nemůže na tento stav rezignovat a nechat moc výkonnou konat, co se jí zlíbí a co zrovna svévolně vymyslí za účelem represe vůči „nežádoucím“ neočkovaným. Je arogancí moci soudní

posuzovat pouze to, zda napadené mimořádné opatření vychází z odborných podkladů svědčících zvolenému řešení. Dotčené osoby musejí mít možnost prokázat, že existují řešení jiná a méně zasahující do základních práv a svobod, a je-li tomu skutečně tak, pak má moc soudní řešení povinnost zakročit a poskytnout nepřiměřeně dotčeným osobám dostatečnou ochranu. Soudnictví zabývající se přezkumem mimořádných opatření ministerstva má sloužit k ochraně jednotlivce před nezákonnými opatřeními nepřiměřeně zasahujícími do jeho základních práv a svobod. Pokud se přezkum týká odborných otázek, je třeba tyto otázky nestranně a nezávisle odborně posoudit, a ne automaticky považovat ministerské opatření za odborně odůvodněné, aniž by byl zpracován znalecký posudek, aniž by se soud zabýval argumentací a odbornými podklady stěžovatelky, které ukazují na nepřiměřenost napadeného opatření atd.

Přístup Nejvyššího správního soudu k dané problematice se přitom z hlediska důkazního břemene postupem času měnil. Nejprve tento soud různým stěžovatelům vyčítal, že k popření názorů ministerstva stran účinnosti vakcinace proti covid-19 a k úspěchu svého návrhu musí dodat argumenty stejné nebo vyšší vědecké úrovně. Tedy takové, které jsou schopny tvrzení použitá ministerstvem popřít. Slovy Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 Ao 22/2021-183) – „*Navrhovatel musí předestřít dostatečně silné argumenty, případně předložit podklady (obsahem i formou) takové odborné úrovně, že budou s to vyvrátit podklady, z nichž vycházel odpůrce (a to podklady relevantní v době vydání napadeného opatření)*“, tj. že navrhovatel musí v soudním řízení zpochybnit odbornou povahu ministerstvem vyslovených závěrů. Ačkoli to lze považovat za podmínku nepřiměřeného důkazního břemene, neboť dotčené osoby nemají přístup k odborným vědeckým datům ve stejné míře jako ministerstvo, a zároveň po nich nelze ani požadovat vypracování znaleckého posudku ve lhůtě pro podání návrhu na zrušení mimořádného opatření, začali stěžovatelé (včetně nynější stěžovatelky) tyto odborné důkazy za vlastní pomoci soudu předkládat a ministerstvem zvolený systém povinností a výjimek za jejich užití vyvracet. Na to však Nejvyšší správní soud reagoval novou výmluvou v podobě tvrzení, že mu stejně nenáleží správnost takto předložených konkurujících vědeckých závěrů kontrolovat a vyhodnocovat. Daný stav nelze ze strany postupu Nejvyššího správního soudu považovat za nic jiného než za odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*) v důsledku nepředvídatelného soudního rozhodování, které je ale předvídatelné pouze v jednom – že se navrhovatel nikdy nemůže domoci skutečného, objektivního a nestranného přezkumu napadeného mimořádného opatření.

V demokratické společnosti jednoduše není slučitelné s právem na spravedlivý proces, aby dal soud dotčeným osobám poučení k budoucí úspěšnosti jejich návrhu (tj. soudu napříště předložit odborné studie vyvracející závěry ministerstva) a aby se následně od vlastního poučení distancoval a návrhy stěžovatelů směřující k ochraně jejich práv odmítal (s dovětkem, že předložené podklady stěžovatele sice názory ministerstva zpochybňují, ale na věci to ničeho nemění, protože je na posouzení, tedy spíše libovůli ministerstva, který z více rozdílných vědeckých proudů zvolí).

Opomenutý návrh

Třebaže Nejvyšší správní soud už ve své dřívější judikatuře zabývající se mimořádnými opatřeními vydanými v souvislosti s covid-19 dospěl k závěru o přiměřenosti nošení ochranného prostředku dýchacích cest z pohledu možných zdravotních rizik, nijak ho to neopravňovalo nereagovat na stěžovatelčin návrh ze dne 16. 3. 2022. Tento návrh se totiž zabýval nejen zdravotními riziky dlouhodobého plnění uvedené povinnosti, ale i širšími sociálními dopady vztaženými ke stěžovatelčinu povolání, tedy ke vztahu žák-učitel – tedy jak daná povinnost ovlivňuje nejen samu stěžovatelku jakožto učitelku, ale i vnímání výuky samotnými studenty. Tímto se přitom Nejvyšší správní soud v souvislosti s danou problematikou nikdy nezabýval, a proto jeho odkaz na dřívější judikaturu neobstojí.

V daném písemném podání navíc stěžovatelka odkazovala i na část nově nahrazujícího opatření, kde byla vzhledem k šíření varianty Omikron opětovně zdůrazněna povinnost užití celopopulačních opatření, a to bez ohledu na podstoupení očkování. Tím byl dodatečně podpořen stěžovatelčin argument o naprosté svévoli původně nastavené výjimky pro očkované učitele.

Výše uvedené stěžovatelčiny argumenty uplatněné v předmětném podání ze dne 16. 3. 2022 byly formulovány jasně a přesně. I ony si žádaly zvláštní a výslovnou odpověď. Vzhledem k absenci takové odpovědi nelze posoudit, zda se odvolací soud pouze opomněl citovaným podáním stěžovatelky a zde uvedenými argumenty zabývat, nebo zda měl v úmyslu je odmítnout, a pokud toto bylo jeho úmyslem, jaké byly důvody tohoto jeho rozhodnutí. Absolutní mlčení usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2022, č. j. 10 Ao 26/2021-187, ohledně stěžovatelčina podání ze dne 16. 3. 2022 odporuje myšlence spravedlivého procesu (Evropský soud pro lidská práva ve věci Krasulya v. Russia, č. 12365/03) a je jasným porušením čl. 6 odst. 1 Úmluvy.